

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.13.0074.N

MISE EN PLACE EURO bv, vennootschap naar Nederlands recht, met zetel te 6221 BS Maastricht (Nederland), Spoorweglaan 7,

eiseres,

vertegenwoordigd door mr. Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, Drie Koningenstraat 3, waar de eiseres woonplaats kiest,

tegen

SOCIAAL FONDS VOOR UITZENDKRACHTEN, met zetel te 1000 Brussel, Havenlaan 86C, bus 302,

verweerster.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Brussel van 24 mei 2012.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft op 14 september 2018 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Raadsheer Koen Mestdagh heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDELEN

De eiseres voert in haar verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, twee middelen aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste middel

1. Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, is krachtens artikel 4 ervan van toepassing op alle wettelijke regelingen betreffende de in lid 1 vermelde takken van sociale zekerheid, op de verplichtingen van de werkgever met betrekking tot de in lid 1 bedoelde prestaties, evenals op de in lid 2*bis* bedoelde bijzondere niet op premie- of bijdragebetaling berustende prestaties.

2. De waarborgregeling waarin werd voorzien door artikel 13 van de CAO nr. 36*bis*, gesloten op 27 november 1981 in de Nationale Arbeidsraad, betreffende de oprichting van een “*Fonds voor bestaanszekerheid voor de uitzendkrachten*” en vaststelling van zijn statuten, algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 9 december 1981 (hierna: CAO nr. 36*bis*), die strekt tot de bescherming van

de uitzendkrachten tegen de niet-nakoming door het uitzendkantoor van zijn verplichting tot betaling van de aan de werknemers toekomende lonen en vergoeding van hun arbeidsprestaties, is geen regeling van sociale zekerheid zoals bedoeld in de Verordening (EEG) nr. 1408/71 en houdt daar evenmin enig verband mee.

Die waarborgregeling valt bijgevolg niet onder de materiële werkingssfeer van de Verordening (EEG) nr. 1408/71.

Het middel dat van het tegendeel uitgaat, faalt in zoverre naar recht.

3. Krachtens artikel 1, lid 1, en lid 3, c), van de richtlijn 96/71/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 1996 betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers met het oog op het verrichten van diensten, hierna Richtlijn 96/71/EG genoemd, is deze richtlijn van toepassing op in een lidstaat gevestigde ondernemingen die in het kader van transnationale dienstverrichtingen als uitzendbedrijf werknemers ter beschikking stellen van een ontvangende onderneming die op het grondgebied van een andere lidstaat gevestigd is of er werkzaamheden uitvoert.

Artikel 3, lid 1, eerste alinea, Richtlijn 96/71/EG bepaalt dat de lidstaten erop toezien dat de in artikel 1, lid 1, bedoelde ondernemingen – ongeacht het recht dat van toepassing is op het dienstverband – voor de op hun grondgebied ter beschikking gestelde werknemers, wat de hierna genoemde aangelegenheden betreft, de arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden garanderen die, in de lidstaat waar het werk wordt uitgevoerd, zijn vastgelegd:

- in wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen, of,
- in collectieve arbeidsovereenkomsten of scheiderechterlijke uitspraken die algemeen verbindend zijn verklaard in de zin van lid 8, voor zover deze betrekking hebben op de in bijlage genoemde activiteiten: a) maximale werk- en minimale rustperiodes; b) minimumaantal betaalde vakantiedagen; c) minimumlonen, inclusief vergoedingen voor overwerk; d) voorwaarden voor het ter beschikking stellen van werknemers, inzonderheid voor uitzendbedrijven; e) gezondheid, veiligheid en hygiëne op het werk; f) beschermende maatregelen met betrekking tot de arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden van zwangere of

pas bevallen vrouwen, kinderen en jongeren; g) gelijke behandeling van mannen en vrouwen, alsmede andere bepalingen inzake niet-discriminatie.

Volgens de tweede alinea van artikel 3, lid 1, wordt het begrip “*minimumlonen*” als bedoeld in de eerste alinea, tweede streepje, onder c), voor de toepassing van deze richtlijn bepaald door de nationale wetgeving of praktijk van de lidstaat waar de werknemer ter beschikking is gesteld.

4. Uit artikel 3, lid 1, Richtlijn 96/71/EG volgt aldus niet dat het uitzendbedrijf, met betrekking tot de bedoelde arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden, de nationale bepalingen van de uitzendstaat moet toepassen.

Het middel dat het tegendeel aanvoert, faalt in zoverre naar recht.

5. Het algemeen rechtsbeginsel dat de rechter verplicht de inhoud van het door de verwijzingsregel aangewezen buitenlands recht ambtshalve vast te stellen en toe te passen overeenkomstig de in het land van herkomst gevolgde interpretatie, dat is neergelegd in artikel 1138, 3°, Gerechtelijk Wetboek en artikel 15, § 1, Wetboek IPR, is vreemd aan de beslissing van de appelrechters die immers geen toepassing dienden te maken van buitenlands recht, maar dienden na te gaan of een nationale wettelijke bepaling buiten toepassing moet worden gelaten wegens strijdigheid met het Unierecht.

In zoverre het middel miskennis aanvoert van het voormelde algemeen rechtsbeginsel en schending van de voormelde wetsbepalingen, is het niet ontvankelijk.

6. De overige aangevoerde wetsschendingen zijn volledig afgeleid.

In zoverre is het middel niet ontvankelijk.

7. Er is bijgevolg geen grond tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

(...)

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiseres tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiseres op 407,48 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Christian Storck, als voorzitter, sectievoorzitter Alain Smetryns, en de raadsheren Koen Mestdagh, Mireille Delange en Antoine Lievens, en in openbare rechtszitting van 8 oktober 2018 uitgesproken door sectievoorzitter Christian Storck, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Mike Van Beneden.

M. Van Beneden

A. Lievens

M. Delange

K. Mestdagh

A. Smetryns

Chr. Storck

Verzoekschrift

Electronische versie niet beschikbaar

NIET VERBETERDE KOPIE